

[Simonsen (Aarhus).]

at afgive en skriftlig eller mundtlig Udtalelse bestemme, at hans eller hendes Lig skal brændes efter Døden, og saa tilføjes der, at en saadan Udtalelse behøver ikke at være vidnefast, der behøver ikke at være Vidner til Stede, hvis det er paa Dødslejet, denne Udtalelse afgives. Det er altsaa denne sidste Sætning, som Mindretallets Ændringsforslag tager Sigte paa at udstemme, saaledes at der forlanges Vidner i alle Tilfælde, for at en mundtlig Udtalelse om at blive brændt efter Døden skal være gyldig.

Jeg skal selvfølgelig overlade til Mindretallet selv at motivere dette sit Standpunkt og dette Ændringsforslag, men jeg vil dog gerne som Ordfører for Udvalgets Flerthal have Lov til allerede paa nærværende Tidspunkt at fraraade ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslaget. Jeg og Fler-tallet finder ikke, der er nogen som helst Grund til at stille et saadant Ændringsforslag eller at vedtage det; der er ingen som helst Fare forbundet med at lade Lovforslaget bevare den Affattelse, det har faaet i Landstinget, det maa jo fremgaa tilstrækkeligt deraf, at det er vedtaget i Landstinget paa den af mig nævnte Maade. Der kan ikke forekomme nogen som helst Ulempe ved at vedtage Lovforslaget uforandret, thi der skal baade Lægeattest og Politimesterattest til for, at Ligbrænding kan finde Sted efter mundtlig Udtalelse, ogsaa naar denne er uden Vidner, saavel som i alle andre Tilfælde. Rent personlig vil jeg sige, at ved en saadan Ændring vil man efter min Mening let komme til at give Udtryk for en saadan Opfattelse som, at Landstinget nu er blevet saa frisindet, at Folketinget maa reagere deroverfor, og en saadan Opfattelse synes jeg man ikke kan være tjent med at give Raaderum. Jeg kan ikke se, at der i Landstingets Vedtagelse foreligger noget som helst letsindigt, og jeg maa paa Fler-tallets Vegne tilraade, at man ikke stemmer for Mindretallets Ændringsforslag, men vedtager Lovforslaget uforandret.

Det vilde være beklageligt, om den foreslaaede Ændring blev vedtaget. Der er jo ogsaa andre Hensyn end de rent retslige at gøre gældende i en Sag af denne Beskaffenhed. I den senere Tid har Spørgsmaalet været rejst rundt om i Verden om Skindød og Begravelse af skindøde, som saa efter Begravelsen er vaagnet op i Jordens Skød. I England og Frankrig er der fremkommet Meddelelse om, at der er konstateret Tilfælde, hvor en skindød er blevet levende begravet og bag-efter er opvaagnet i Kisten. Det er et

Problem, man ikke kan afvise, og engelske og franske Lovgivere har da ogsaa optaget Spørgsmaalet om Sikringsforanstaltninger mod en saadan Eventualitet. Herhjemme har Spørgsmaalet været taget op af en af vore mere bekendte Forfatterinder, som har skrevet Artikler derom i nogle af Landets mest fremtrædende og førende Blade. Det interesserer sikkert en hel Mængde Mennesker, og man kan jo ogsaa sige sig selv, at det maa være noget af det mest knugende og gruppvækkende, hvis man overfaldes af saadanne Tanker en søvnløs Nat eller paa Sygelejet. Selv om man under det daglige Livs Travlhed ikke spekulerer meget over det, kan det jo tænkes, at en syg paa Dødslejet kan blive overvældet af denne Forestilling, og at han saa i sin Ængstelse skynder sig til sin Hustru, eller hvem der ellers staar ham nær, og for at undgaa Muligheden af at blive levende begravet mundtlig fremsætter Ønske om at blive brændt, og saa vilde det forekomme mig betænkeligt, om vedkommende paarørende skulde sige til ham, der ligger med disse mørke Tanker, at det kan der ikke tages Hensyn til, han maa i alt Fald vente, til der kan blive hentet Vidner, saaledes at hans Ønske kan fremtræde vidnefast. Jeg synes, det vil være uheldigt at skabe en saadan Situation, og det vil ikke kunne medføre nogen som helst Ulempe, at man vedtager Lovforslagets Bestemmelse. Der bør være Mulighed for, at en syg paa sit Dødsleje, selv om der ikke er Vidner til Stede eller kan fremskaffes Vidner, kan bestemme, at han vil brændes. Man kan ingenlunde flot afvise denne Tanke og sige, at det er en Umulighed; dertil er de Oplysninger, der foreligger fra England og Frankrig i det sidste Aars Tid, for alvorlige. Det er ogsaa en gammel Erfaring, at Frygten for Skindød er levende i Befolkningen; den har ogsaa været levende i den danske Befolkning, idet man i gamle Dage strengt holdt paa, at Begravelse ikke maatte ske før paa den 9de Dag; det var udelukkende for at forebygge den Mulighed, jeg her taler om. Der er heller ikke Tvivl om, at naar Ligbrændingssagen i de senere Aar har faaet saa stærk Vækst her i Landet, har dette Moment været en medvirkende Aarsag dertil.

Jeg vil derfor meget indtrængende paa Fler-tallets Vegne anbefale, at man holder sig til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Landstinget, og stemmer imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.